

số 3, chỉ dành riêng cho những trường hợp nguy nan gia trọng ?

— Vâng, tình hình đang nguy nan đến mức độ gia trọng nên ông SL mới mới với đến tài ba đặc biệt của anh. Chắc anh cũng biết là C.I.A. đã ký nhiều thỏa ước bảo vệ an ninh bí mật với một số quốc gia Nam-Mỹ, trong số có Colombi và cộng hòa Equator. Những mật ước này gồm nhiều điều khoản khác nhau, tùy theo nhu cầu địa phương và mức độ liên hệ với C.I.A. nhưng đại để đều nhằm loại trừ ảnh hưởng cộng sản, nhất là loại trừ các bộ đội du kích do Cuba tổ chức với sự yểm trợ kỹ thuật và tài chánh của GRU số viết và Quốc tế Tinh báo Sở Trung quốc. Căn cứ 4Q trên giấy tờ là một trung tâm khí tượng vì nó được thiết lập trên vùng đồi núi cao nhất Nam-Mỹ, với nhiệm vụ cung cấp mọi tin tức và dữ kiện thiên văn học cho các quốc gia trong khu vực. Nhưng, như tôi đã nói với anh, tính cách thám dò khí tượng của căn cứ 4Q chỉ là bình thức nguy trang trên thực tế, nó chính là đài quan sát điệp báo của C.I.A. tại miền duyên hải tây-bộ Thái bình Dương liên quan đến các quốc gia ven biển là Venéduela, Colombi, Equator, Péru, Bôlivi, Tri Lợi và Á căn địa. Trong thời gian gần đây, đài nghe ngóng 4Q

đã khám phá ra một sự kiện thập phần quan trọng: một số tiềm thủy đình Trung Cộng ghé bờ và đổ bộ nhân sự cũng như dụng cụ lên những vùng bờ hoang dọc bờ biển.

Nói cho đúng, sự đổ bộ lên lút của tàu ngầm Trung cộng vào miền duyên hải hiểm trở và vắng vẻ này không phải là chuyện hãn hữu ; trong quá khứ, du kích thân Cộng địa phương đã bị bắt, vô khi bị tịch thu khá nhiều ; sở dĩ từ mấy ngày nay trung ương C.I.A. quan tâm đặc biệt là vì được tin dường như Trung cộng vừa cho đổ bộ hòa tiền cỡ trung làm với đầu đạn nguyên tử.

— Anh vừa dùng danh từ «dường như». Dường như» nghĩa là chưa có gì chắc chắn, mà trong nghề tình báo thì không nên hoảng hốt khi còn thiếu tin tức chắc chắn.

— Tôi hoàn toàn đồng ý với anh, nhưng nếu đây chỉ là tin tức thông thường như đánh cắp tài liệu mật, hoặc mưu đồ ám sát yếu nhân chính phủ, hoặc đảo chính chế độ thì không đáng quan tâm quá mức. Đảng này là hòa tiền nguyên tử, trong trường hợp Tinh báo Sở thiết lập được một giàn tên đạn trên miền núi tây-bộ Nam-Mỹ thì các cán quyền lực ở tây bán cầu sẽ thay đổi toàn diện... Và lại, tôi dùng danh từ «dường như» song trên

thực tế tin tức này do một nhân viên đứng đắn và tin cậy cung cấp. Theo sự sắp xếp với trung ương C.I.A. nhân viên này sẽ đệ trình lên ông Si-mít một bản phúc trình kết thúc với đầy đủ bằng chứng cụ thể. Nhưng một trận động đất kèm theo núi lửa thức dậy đã xảy ra...

Như anh đã đọc trên báo chí, một phần khu vực duyên hải Thái bình dương đã bị tàn phá dữ dội trong trận động đất. Sự tàn phá gia tăng vì hỏa diệm sơn cùng phun lửa đồng loạt. Vùng đất bị tàn phá nặng nhất lại là vùng biên giới Cólombi và Equator.

— Trong phạm vi căn cứ 4Q ?

— Phải, căn cứ 4Q chẳng may lọt vào trung tâm của cuộc địa chấn ac liệt này. Tuy nhiên, chúng tôi chỉ có thể nói như vậy chứ chưa thể xác định mức độ tàn phá tại 4Q là bao nhiêu, tàn phá một phần hay tàn phá toàn bộ, có bao nhiêu thương vong, và trong số thương vong có Doaré hay không.

— Anh vừa nhắc đến Doaré...

— Vâng, Doaré, Anbe Doaré.

— Hẳn là nhân viên tin cậy của ông Si-mít ?

— Nói cho đúng, Doaré chưa hẳn là nhân viên C.I.A. nếu anh quan niệm nhân viên nghĩa là ăn lương tháng, hoặc ăn lương từng vụ, và chịu mạng

lệnh của trung ương C.I.A. Doaré thuộc vào thành phần đặc biệt, chúng tôi gọi là « nhân viên lý tưởng ». Hẳn không lãnh lương, hẳn không đòi hỏi chúng tôi phải trả hẳn bao nhiêu tiền mặc dầu từ nhiều tháng nay hẳn giúp đỡ chúng tôi tận tình và đắc lực. Dĩ nhiên chúng tôi đã mở cho hẳn một trương mục tại một ngân hàng Mỹ, và bỏ tiền vào đó phòng xa sau này hẳn cần đến. Tôi không biết rõ Doaré cộng tác với C.I.A. trong hoàn cảnh nào, chỉ biết là sau khi di cư qua Mỹ trong những ngày cuối cùng của chế độ Quốc dân Đảng tại Hoa-lục.

— Quốc tịch Mỹ ?

— Không. Khác đa số người Tàu tị nạn cộng sản, Doaré không mảy mò xin gia nhập quốc tịch Mỹ. Hẳn sống trên đất Mỹ một thời gian rồi xuống miền nam bán cầu, hẳn có nhiều thông hành, nhiều quốc tịch, hiện nay, hẳn theo quốc tịch Equator ; cho nên chính phủ Equator cử hẳn làm chuyên gia cao cấp tại trung tâm 4Q. Trước khi cuộc động đất xảy ra, Doaré là phó giám đốc kỹ thuật căn cứ 4Q.

— Như vậy, Doaré phải là kỹ sư hoặc toán học gia.

— Kỹ sư điện tử. Về phương diện nghề nghiệp hẳn được liệt vào danh sách hai trăm chuyên gia điện tử truyền tin nổi danh trên thế giới. Nói, thế

để anh có thể hiểu rằng hẳn không phải là kẻ cần tiền. Với số lương phó giám đốc và kỹ sư cao cấp, hẳn dư sống một cuộc đời sang trọng.

— Hừ, anh lý luận sai bét... Tôi đã từng liên lạc với những đại chuyên gia ở bên này và bên kia bức màn sắt, lương tháng của họ tương đương với hai, ba chục ngàn mỹ-kim một tháng, vậy mà họ vẫn thiếu trước, hụt sau. Bằng chứng cụ thể là anh chàng trưởng ban nghiên cứu nhân chủng học ở Luân đôn, hàng tháng được lãnh gần bốn ngàn mỹ-kim song chỉ đến ngày mùng 10 là trong bóp phoi không còn một xu tẹo. Tiền bạc là một vấn đề khó thâm định, ít cũng đủ, đôi khi nhiều lại thiếu. Nếu đa mang á phiện, hoặc đèo bông thêm một mớ gái đẹp thì giàu đến như tỉ phú Hy-lạp Ô-nát-si cũng suýt soa nữa là cái hạng bác học mấy ngàn đô-la mỗi tháng... Vì thế, tôi cần biết Doaré rõ hơn nữa. Tại sao hẳn lại lấy tên Doaré? Phần lớn người Tàu nhập cảnh lậu vào Hoa kỳ đều dùng đường biên giới Mê-tây-cơ, qua thị trấn đạ lạc biên giới Doaré. Hẳn cũng mượn đường Mê-tây-cơ phải không?

— Phải, anh tài thật. Hẳn sống mấy tuần lễ ở Doaré, khoái khi hậu và đàn bà tại đó nên đặt tên Mỹ là Doaré để làm kỷ niệm.

— Nghĩa là hẳn cũng hảo ngọt như... tôi?

— Duyệt hảo ngọt bằng anh không phải dễ. Hai chục năm trước hẳn có cảm tình đắm đuối với giống cái, nhưng hay giờ thì hết rồi.

— Hẳn muốn giữ lòng chung thủy với người cũ?

— Ngược lại. Hẳn sinh ra ghét đàn bà vì đàn bà đã chơi xấu hẳn. Nguyên do như sau: hẳn lia bỏ Hoa-lục với một cô gái học cùng lớp, hẳn nai lưng làm việc để cung phụng cho nàng sung sướng, nhưng nàng đã bỏ hẳn một cách tàn nhẫn, vô cùng tàn nhẫn, từ đó lòng hẳn trở nên hoàn toàn nguội lạnh, và hẳn dồn hết tâm trí vào toán số và điện học.

Hẳn hợp tác với C.I.A. có lẽ vì 2 lý do: thứ nhất, hẳn phải bỏ nước ra đi, phần lớn gia đình hẳn còn kẹt lại sau bức màn tre thân nhân hẳn đều bị ít nhiều tổn khổ trong cuộc cách mạng ruộng đất, ngoài ra, chú ruột hẳn, và anh ruột hẳn đã bị quân đội giải phóng giết chết; hẳn hợp tác với tinh báo Mỹ là để báo thù, giống như hàng trăm người Trung hoa khác hiện lãnh lương của C.I.A.; lý do thứ hai là vì đàn bà.

— Tôi đoán ra rồi. Người yêu trong mộng của hẳn đã cảm ứng với một cán bộ cộng sản.

— Đúng. Trong thời gian sống lây lút ở Hoa lục đã rơi vào vòng tay một thanh niên

cường tráng và khôi ngô, sinh viên thực sĩ tại đại học đường kỹ thuật nổi tiếng M.I.T. Gã đàn ông đẹp trai này đã cuốn luôn người đẹp mang về Hoa-lục. Hiện cặp tình nhân đã thành vợ chồng, người chồng là một trong các nhà khoa học lỗi lạc phụ trách chương trình thí nghiệm và chế tạo hỏa tiễn nguyên tử tại căn cứ Lobnor Trung cộng.

— Cảm ơn anh, Tôi sẽ đến căn cứ 4Q để tiếp xúc với Doaré phải không ?

— Phải. Ông Si-mit đặc biệt nghĩ đến anh vì trong tổng hành doanh không có nhân viên giỏi tiếng Tau, giỏi võ nghệ, giỏi mưu lược như anh. Ông Si-mit cho rằng tình hình rất khó khăn, ông có cảm tưởng là địch đã có mặt tại biên giới Equator sau khi được tin Doaré nắm được các bằng chứng cụ thể về kế hoạch thiết lập giàn hỏa tiễn của họ. Doaré vẫn liên lạc với Si-mit bằng thẻ thức « hộp thư », chỉ trong trường hợp bất khả kháng mới sử dụng vô tuyến điện. Ngay sau khi động đất xảy ra, liên lạc đường bộ bị gián đoạn, ông Si-mit đã gửi mật điện cho Doaré và Doaré đã phúc đáp. Doaré hẹn đến 8g25' sáng qua sẽ cho ông Si-mit biết đầy đủ chi tiết liên lạc với hắn để lấy bản phúc trình tối hậu. Nhưng điện đài của Doaré đã câm lặng.

— Hệ thống truyền tin bị hư hỏng ?

— Có lẽ thế. Nhưng tôi không tin, ông Si-mit cũng không tin. Doaré là kỹ sư điện tử lỗi lạc, hồng diện dài này hẳn có đủ kinh nghiệm và tài ba để ráp điện đài khác, phương chi hẳn không thiếu phương tiện cơ khí trong tay. Ông Si-mit suy luận là có thể hắn đã bị địch bắt giữ, hoặc bị hạ sát cũng nên.

— Chừng nào máy bay cất cánh ?

— Ngay bây giờ. Tôi sẽ lái xe đưa anh đến phi trường riêng của C.I.A. cách đây 50 dặm về phía nam. Hỏa tiêu sẽ chở anh đến thủ đô xứ Cólombi.

— Còn từ Cólombi đến căn cứ 4Q ?

— Anh sẽ dùng đường bộ.

— Trời đất ! Đường bộ toàn là đồi núi hiểm trở, dùng máy bay trực thăng không tiện hơn ư ?

— Nếu đi bằng trực thăng được thì còn ngón gì nữa ? Ông Si-mit đã huy động toàn bộ nhân viên dưới quyền ở các quốc gia kề cận Cólombi và Peru lái phi cơ và trực thăng đến căn cứ 4Q, nhưng họ chỉ bay được hai phần ba đường rồi phải quay về, vì sương mù dày đặc như bức tường bê-tông, mặt khác, trận động đất đã thay đổi địa hình địa vật, phi công khó thể nhận diện được đúng bên dưới. Và lại, dầu sương mù bớt dày đặc,

đầu địa hình địa vật ít thay đổi vốn đề di chuyển bằng máy bay cũng không thể được đặt ra nữa vì các phi công đã bị «teo».

— Bị teo ?

— Xin lỗi anh, «teo» là tiếng lóng có nghĩa là «sợ». Phi công Nam-Mỹ thường ưa nhân hạ, thích dớp hít, chứ không gan cùng mình, đêm cũng lái, bão táp cũng lái, nơi nào cũng lái, như phi công nước anh đầu (khoái chưa, không riêng Văn Bình, toàn thể chúng ta đều phồng mũi hãnh diện vì Mỹ phải khen...) khi ông Si-mít vội đến, họ đã xem mình, thái độ khảng thẳng, tuy vậy họ vẫn lên đường vì tiền thưởng khá lớn. Nhưng giờ đây có trả 10 ngàn đô la một chuyến, kèm thêm 50 ngàn bảo hiểm nhân thọ, họ cũng không dám. Vì trong vòng một ngày đã xảy ra 4 tai nạn trực thăng liên tiếp.

— Đám vào núi ?

— Vâng. Song cũng không chắc. Vùng biên giới gồm nhiều đỉnh núi cao nên có thể hoa tiêu lạc đường đã dụng nhầm vách đá.

— Ông Si-mít chưa nhận được tin tức đích xác về số phận 4 trực thăng lâm nạn ?

— Chưa. Nội sáng qua, có cả thấy 30 phi cơ trực thăng và máy bay nức cất cánh từ nội địa

Colombi và Equa σ đến khu vực tàn phá. Hai trực thăng đã mất tích. Người ta chỉ biết là trực thăng còn an toàn khi bay cách căn cứ 4Q khoảng 20 cây số về hướng tây-nam. Sau đó họ hoàn toàn mù tịt...

— Trực thăng không liên lạc vô tuyến được ư ?

— Vào đến vũ g sa mù vây quanh căn cứ 4Q thì máy truyền tin vô tuyến không hoạt động được nữa. Dường như trong sa mù có một hóa chất kỳ lạ có tác dụng phá-tuyến. Các phi cơ và trực thăng không bị nạn được lệnh quay lại tìm kiếm nhưng đến khi bay hết xăng họ bắt buộc trở về trại trường. Đến chiều, lại 30 chuyến phi cơ lớn nhỏ khác cất cánh, và cũng như buổi sáng 4 trực thăng lạc đường trong sa mù.

— Phi công tử thương ?

— Có lẽ thế. Sau 4 tai nạn liên tiếp không phi công nào dám bay nữa. Vì vậy, anh phải dùng đường bộ ; đến Colombi anh sẽ gặp một nhân viên dẫn đường, tên hẳn là Buru, hẳn thuộc lòng đường xá biên giới, anh có thể tin cậy hẳn, riêng vấn đề an ninh anh phải đích thân lo liệu. Từ thủ đô Colombi xuống biên giới phía nam không có gì đáng lo vì lộ trình hiểm trở nhưng không bị sương mù che khuất, hoạt động của du kích cộng sản chống chính phủ lại yếu kém. Xuống đến biên giới là bắt

dầu khu vực nguy hiểm. Lần anh cũng biết từ ít năm nay vùng biên giới Cólombi đột nhiên trở thành con gà đẻ trứng vàng, các công ty khai khoáng quốc tế khám phá ra nhiều mỏ dầu quan trọng, và quan trọng hơn hết, là những mỏ quặng uy-ra-ni-ôm, thứ uy-ra-ni-ôm này rất tốt, chỉ phải đãi lọc rất ít, khai thác lại dễ dàng, cho nên chất lượng đã tốt, giá thành lại quá hạ, Cólombi đầu hôm sớm mai trở thành giàu có. Nhiều dân từ chiêng kéo đến vùng biên giới, chính phủ bản xứ đã hạn chế mọi sự đi lại vì tình cách puốc phòng của quặng mỏ uy-ra-ni-ôm, song ngăn chặn được bọn anh chị chuyên nghiệp, đặc biệt là bọn gián điệp địch là việc rất khó khăn đối với một quốc gia nhỏ xiu, lực lượng an ninh lèo tèo mấy trăm móng như Cólombi. Bởi vậy, nhân viên địch có thể đang rình sẵn để làm thịt anh.

— Thịt tôi dai lắm, anh ơi, họ ăn không nổi đâu !

— Hừ, giá thịt anh cứng như bê-tông, họ cũng nghiền nát, chứ đừng nói là dai như cao-su nữa. 15 tháng trước, ông Si-mít bắt được một số tài liệu của GRU tại Bôli-vi, trong đó có bản cầm nang hành động cho toàn thể nhân viên tại châu

Mỹ-la-tin. Về khoảng «đổi phó với điệp viên địch», bản cầm nang dặn dò nhân viên GRU phải gián đoạn mọi hoạt động trong trường hợp chạm trán Z. 28, và phải điện về trung ương để xin chỉ thị khẩn cấp». Bản cầm nang, còn nói thêm là nếu gặp hoàn cảnh thuận tiện phải hạ thủ Z - 28, kẻ nào thành công sẽ được đặc biệt thăng ba cấp và ân thưởng bằng hện kim. Chỉ thị tối mật mang số SD-42 của trung ương Quốc tế Tinh báo Sở gửi cho các nhân viên ở châu Mỹ-la-tin tháng 3 năm nay còn dứt khoát và dữ dằn hơn nữa : họ dành gần nửa trang giấy đánh máy để mô tả tướng mạo anh, và nửa trang còn lại về các thủ tục bắt cóc, hạ sát... Xuyên qua bản cầm nang đặc biệt và chỉ thị tối mật này, tôi không tin là địch làm thình cho anh tung hoành tại vùng biên giới Cólombi, phương chi anh lại có nhiệm vụ xét bầu, chặn họng kế hoạch thâm nhập, và khống chế bằng hòa tiền nguyên tử của họ.

— Cho dầu họ đồ bộ được hòa tiền lên miền rừng núi, tôi vẫn không tin là họ dám chám ngồi nổ.

— Chưa chắc. Giới lãnh tụ Bắc-kinh ngày nay đã uống phải thứ thuốc liều hạng nặng nên bất cứ chuyện gì họ cũng có thể làm được. Hội đồng An ninh Quốc gia nhóm tại Bắc Cung dưới quyền chủ

toạ của Tổng Thống Mỹ, và có sự hiện diện của ông Si-mít đã nghiên cứu kỹ những cấp lụy của việc này. Hội đồng cũng nghĩ như anh, nghĩa là Tình báo Sở không dám bắn đầu, song họ vẫn có thể không cần phóng hỏa tiễn mà đạt được mục đích xâm lược ngon lành đúng theo phương châm « bắt chước tự nhiên thành ». Thế này nhé, sau khi thiết lập giàn hỏa tiễn, họ bèn dùng để gây áp lực, buộc Hoa kỳ phải rút lui khỏi tổ chức an ninh chung Liên Mỹ, đồng thời giải tán phăng tổ chức này. Sau khi Mỹ bị hất khỏi châu Mỹ la-tinh, bọn quân nhân và chính khách khuyếch tá được du kích thân Cộng hỗ trợ sẽ nổi dậy cướp chính quyền hàng loạt, trong vòng ba, bốn tháng, toàn châu Mỹ la-tinh sẽ biến thành một Cuba khổng lồ...

Anh đừng quên điều quan trọng sau đây : một khi bị sãng-ta, người Mỹ sẽ vô phương chống đỡ, vì Nam-Mỹ toàn là rừng rậm và núi cao, nhiều vùng chưa có chân người đặt tới, đâu có dụng cụ tối tân. Mỹ cũng không thể tìm ra nơi đặt giàn hỏa tiễn, mà dầu tìm ra cũng khó thể triệt tiêu, vì phải oanh tạc bằng bom nguyên tử cỡ lớn mới phá xập được những rừng núi trùng trùng điệp điệp...

— Tóm lại, tôi phải thộp cổ cho bằng được thẳng cha chuyên viên điện tử có cái tên diêm dăng

là Doarê, và từ đây cho đến căn cứ 4Q tôi phải mở mắt thật rộng, mở tai cho thật lớn, đề phòng bị mấy cha nội GRU và Tình báo Sở xin tí huyết !

— Thưa ngài, vâng. Ngài cần hỏi han điều gì nữa không, đệ xin giải thích.

— Không. Hỏi thật anh nhé, trong cái vụ phải gió này liệu có bóng hồng tha thướt nào không ?

— Lúc nào anh cũng tư tưởng đến đàn bà... Thú thật với anh là tôi không biết. Tuy nhiên, chỗ anh em với nhau, tôi xin nói rằng phụ nữ Equator ngon lành lắm, xứ nóng có khác, họ chuyên ăn ớt cay, và nhất là chuyên ăn phở-mát bằng sữa dê là anh đủ hiểu tình tình họ ra sao. Sữa dê là thứ sữa tối kỳ đối với đàn bà khỏe mạnh, vì uống vào máu chạy rần rần như muốn kéo đứt phăng động mạch ; dê của xứ Equator được hấp thụ đầy ắp tinh hoa của vùng xích đạo nên có một cường lực độc nhất vô nhị, không tin anh xài thử xem, anh chỉ nhậu phở-mát sữa dê một vài tuần lễ là...

Văn Bình ngắt lời bạn :

— Cảm ơn anh, tôi đã dớp phở-mát sữa dê rắc ớt bột hàng tháng trường mà tay chân vẫn lạnh ngắt.

Văn Bình nói khước. Thật ra, chàng đã có dịp thưởng thức loại phở-mát đặc biệt này, đặc biệt ở

điêm người ta trải lên trên một lớp ốt cay chảy nước mắt; tùy xúng ròi ta dùng ít hoặc nhiều ốt, song đại để dân Nam-Mỹ đều khoái ốt như dân Việt khoái nước mắm. Sở dĩ chàng nói khoái vì chàng biết đại tá Pit phóng đại sự thật, đành rằng khí hậu Nam-Mỹ hợp với phép nuôi « dê béo » nhưng..

Đại tá Pit ngắt lời chàng để trả thù:

— Nói chơi đấy, vùng biên giới Equator nóng như thiêu, trận động đất lại tàn phá ác liệt, anh sẽ không gặp bóng hồng tha thướt nào đâu. Nếu có thì chỉ gặp xác chết la liệt, mùi hôi thối nồng nặc, anh nên mang theo một két huyết-ky.

Pit bỗng thờ dài, nói tiếp:

— Rửa huyết-ky làm tôi nhớ đến Vich-ky. Mãi dẫu lão, tôi quên nói với anh về nhiệm vụ của Vich-ky. Hẳn là bạn tôi. Bảo là bạn thân e không đúng, thật ra, hẳn là bạn tốt. Hẳn là một trong những thằng phù rể trong đám cưới của tôi.

— Vich-ky liên hệ gì đến điệp vụ mà ông Si-mit trao cho tôi tại căn cứ 4Q?

— Liên hệ rất chặt chẽ. Anh tha lỗi cho tôi nhé. Từ ngày lấy vợ, có con, tôi bỗng sinh ra dấng trí, và dần dần, không khéo tôi phải vào dưỡng trí viện mắt. Vich-ky là nhân viên C.I.A. tin cậy

được ông Si-mit đặc phái đến 4Q để tiếp xúc với Anbe Doarê. Hẳn ròi Hoa thịnh đốn ngay sau khi động đất xảy ra.

— Và hẳn đã biệt tích?

— Có lẽ. Tôi nói « có lẽ » vì cho đến phút này trung ương C.I.A. cũng chưa có tin tức đích xác. Sở dĩ phưong nghe trộm liên lạc vô tuyến nên Vich-ky được lệnh hạn chế tối thiểu việc xử dụng điện đài. Khi đến gần căn cứ, hẳn đã gửi điện về báo cáo an toàn. Theo dư liệu, hẳn phải gửi tiếp một bức điện khác, song hẳn đã im bặt. Vì vậy, tôi mới nói là « có lẽ » hẳn biệt tích.

— Yêu cầu anh cho biết một vài chi tiết điển hình về Vich-ky.

— Hẳn được 34 tuổi, 12 năm trong nghề, khá nhiều kinh nghiệm. Hẳn đã phục vụ tại những nhiệm sở hải ngoại nguy hiểm như Hàn Thành, Bá Linh. Hẳn lớn hơn anh nửa cái đầu, thân thể mập hơn, tuy vậy hẳn lại nhanh nhẹn như con nhái bén.

— Hẳn là dân Mỹ mà lùn kè cũng hơi lạ.

— À, tôi quên, Vich-ky không phải là người Mỹ chính cống. Phần lớn người Mỹ hiện thời đều từ Âu châu di cư tới, hẳn thuộc gốc gác Âu châu, nhưng trong huyết quản lại có giòng máu Viễn-

đồng. Mẹ hắn là con cháu Thái dương thần nữ, hắn sinh trưởng trên đất Tàu nên nói tiếng tàu đúng mọp luật và đúng giọng. Vì giỏi tiếng tàu hắn được ông Si-mít tuyển chọn để đi gặp Anbe Doaré.

— Năng lực kỹ thuật ?

— Khả giỏi võ. Không dám sánh với anh, vì thú thật trong số yên hùng điệp báo quốc tế, chưa ai trèo được đến trình độ thượng thừa như anh; tuy nhiên, nếu đọ với cán bộ hành động của C.I.A. thì Vich-ky cũng thuộc vào hạng đàn anh. Hắn rất giỏi nhu đạo, dường như đai đen đệ tam đẳng còn về tài tác xạ thì tời ra cũng 8 điểm trên 10.

— Như vậy, hắn cũng đâu đến nỗi xoàng. Tại sao anh lại nói là hắn bị đối phương làm thịt?

— Tôi không hề nói là Vich-ky bị địch giết. Tôi chỉ nói là hắn biệt tích. Trong trường hợp hắn còn sống, anh có thể đặt tin tưởng hoàn toàn nơi hắn về mức độ trung thành. Gặp hắn, khỏi cần mặt khâu, anh vẫn có thể nhận ra liền. Song để công việc của anh được dễ dàng, tôi xin lưu ý anh đến một vài thói quen hơi trái đời của hắn. Giống như đàn bà làm đóm, hắn chuyên đeo một nắm vòng sơ-men trên cổ tay.

— Loại vòng gồm 8 cái, mỗi ngày đeo một cái, chẳng hạn thứ hai đeo hai vòng, thứ ba đeo ba

vòng phải không ?

— Phải. Đàn ông chơi vòng sơ-men đã là ngược đời, lối đeo của Vich-ky còn ngược đời hơn nữa : thứ hai, hắn lại đeo 4 vòng, thứ ba đeo 6 vòng.

— Trời đất, vậy là thứ bảy hắn phải đeo lòng thông nơi cườm ta, dung 14 vòng : Hắn bển cườm tay thần nhà hàng kim hoàn rồi còn gì nữa !

— Tôi cũng nghĩ như anh. Vòng sơ-men của hắn toàn bằng bạch kim nhỏ xíu. Và hắn chỉ đeo trên cổ tay trái, vào chỗ thường đeo đồng hồ,

— Hừ... đeo vòng cách ấy khác nào võ ngực khoe khoang với thiên hạ rằng hắn là Vich-ky, nhân viên C.I.A...

— Đúng thế. Tôi khuyên hắn nhiều lần mà hắn một mực không nghe. Hắn đáp là còn lâu người ta mới «chơi» được hắn. Và lại, từ nhiều năm nay, hắn chỉ thắng chứ chưa khi nào thua, hắc kieu căng cũng có lý, phải không anh ?

Văn Bình chưa kịp tán thành hoặc phản đối thì có tiếng sùng nổ ngoài cửa. Tiếp theo là tiếng giầy chạy rầm rập. Đại tá Pit liếc nhìn Văn Bình. Chàng vẫn phớt lờ, ly huyết-ky vừa uống cạn. — không còn nhớ là ly thứ mấy nữa — được chàng khom thai đặt nhẹ xuống mặt bàn tron

bóng. Pit biết là bạn đã nghe tiếng súng và tiếng ồn song không thêm quan tâm, hoặc đã chuẩn bị đối phó một cách kín đáo mà cặp mắt quan sát của người thường không phân biệt nổi. Pit nghiêng cổ hỏi :

— Bất được chưa ?

Pit muốn hỏi bai gã đàn ông lực lưỡng ngồi lìm lìm từ nãy đến giờ ở bên ngoài. Họ là vệ sĩ đặc biệt của C.I.A. Song một tiếng quát ồm ồm đã cất lên :

— Tất cả không được cựa cậy. Bàn tay đặt thẳng trên mặt bàn.

Tiếng quát phát ra từ sau lưng Văn Bình. Người quát có giọng nói lơ lơ không phải của người Mỹ chính cống. Chắc hẳn vừa từ bên ngoài xô cửa vào. Trong cảnh im phắc của nhà hàng ban đêm, Văn Bình bình thần theo dõi nét mặt của đại tá Pit. Chàng thấy rõ sự lo sợ pha lẫn sự giận trong khi Pit nặng nề đứng lên. Mọi người trong quán rượu C.I.A., từ thực khách đến nhân viên nhà hàng đều là C.I.A. từ chân răng đến kẽ tóc, lực tực đứng dậy.

Tiếng quát hồi nãy lại vang lên :

— Còn thẳng kia, sao chưa đứng dậy ? Máy muốn ăn kẹo đồng hả, đồ khốn ?

Văn Bình vốn ghét kẻ nói tục. Dầu sa vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng vẫn không tha thứ kẻ nói tục. Chết thì thôi, chàng quyết cho đối phương lỗ mãng một bài học đắt giá. Đại tá Pit nhìn chàng bằng cặp mắt cầu khẩn. Không hiểu Pit yêu cầu chàng giơ tay đầu hàng như mọi nhân viên C.I.A. trong nhà hàng hay là yêu cầu chàng trở lại chuyên bại thành thắng...

Văn Bình khệnh khạng đưa hai cánh tay lên khỏi đầu.

Sự việc không ai ngờ tới xảy ra nhanh như chớp xẹt. Chỉ một tiếng đoảng ngắn ngủi, khô khan vang lên, tiếp theo tiếng ối tham thiết rồi tiếng cây thịt rớt phịch xuống đất.

Thì ra trong khi đứng dậy Văn Bình đã có đủ thời giờ rút súng đeo dưới nách ra, bắn ngược về phía sau. Rút súng đã là việc khó, bắn ngược về phía sau vào một mục tiêu không nhìn thấy lại là việc khó hơn nhiều, trên thế giới chỉ một số rất ít người làm nổi.

Vậy mà viên đạn của Văn Bình đã bắn trúng cánh tay người cầm súng. Khẩu tiêu liền rời khỏi tay hắn, nhưng chưa rớt xuống đất. Nó nằm gọn trên cái ghế đệm dày gần lò sưởi nên không tạo ra tiếng động. Sức mạnh của viên đạn